

Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea Sfântului Prooroc Ilie Tesviteanul

E zi de sărbătoare, e sărbătoare în cer și pe pământ, și Mă las cu sfinții deasupra cetății cuvântului Meu și intru în carte și pun masă de cuvânt, și pace vouă celor ce-Mi deschideți ca să intru în cetate și în carte, o, fiilor!

Și avem oaspeți ceata proorocilor, iar în mijlocul lor sărbătoresc ei pe proorocul Ilie, pustnicul cel atât de vestit în Israel în vremea sa, omul lui Dumnezeu, cum mulți îl numeau pe el, și viețuia el în pustie și mulți pustnici îl aveau de povățuitor pe el, și toți aveau darul proorociei și erau sfinții Domnului, iar poporul Israel dădea să uite de Domnul Dumnezeu lor și să trăiască străin de poruncile vieții, o, și suferea în inima lui acest slujitor, suferea din pricina milei de Dumnezeu și jalea îl zdrobea de tot și-Mi spunea jalea lui, iar Eu îl îmbărbătam, îi dădeam speranță, îl vesteam că mai sunt mulți care sunt de partea Mea în Israel și care Mă păstrează Dumnezeu al lor, o, și așa grăiam noi, Eu și el despre durerile cele de la părăsirea lui Dumnezeu a celor ce păcătuiau împotriva iubirii Mele, împotriva sfințeniei, care avea să fie odihna Mea cu omul.

O, și am venit de la Tatăl acum două mii de ani și M-am născut de la El și de la mama Mea Fecioara Om pe pământ și am stat cu oamenii treizeci și trei de ani și le-am spus: «*Eu sunt Calea!*». O, n-am venit de altceva dacă am venit, ci doar să-i arăt omului calea către viață, ca să nu stea în moarte omul, ca să nu stea omul în păcat pe pământ, ci să fie el odihna Mea, casa Mea, templul Meu, iar proorocul Ilie suferea de mila lui Dumnezeu, Pribeagul fără casă, căci poporul Israel petrecea în păcate, în păgânie, și își slăvea Dumnezeul lui, pe Baal, slujea minciunii, căci ce Dumnezeu mai este un Dumnezeu văzut? Dumnezeii văzuți n-au viață, n-au duh, sunt făcuți de cei despărțiți de Dumnezeu Cel Unul Dumnezeu, Cel tainic, Făcătorul cerului și al pământului și al omului, o, și dă omul să uite aceasta, dar în zadar face el așa, căci Dumnezeu grăiește prin prooroci, precum este scris, că altfel omul dă să uite de Dumnezeu.

Cuvântul Meu este adevărat, și dacă i-am spus omului «*Eu sunt Calea!*», o, iată cât de multă și mare necredință se suie la cer din partea celor ce tot caută cale pentru viața lor, dar altă cale de salvare nu este, nu are de unde să găsească omul cale pentru el, căci numai Eu sunt calea, o, și necredința aceasta a omului stă între om și venirea Mea, iar Eu am spus acum două mii de ani: «*Când va veni Fiul Omului va mai găsi credință pe pământ?*».

O, e necredință pe pământ, e păcat pe pământ peste tot, fiilor. Între cei fără de credință pentru venirea Mea și pentru duhul proorociei, duhul care Îl ține pe Dumnezeu pe pământ între oameni, o, iată, fiilor, sunt mulți care caută să-i tragă de pe cale pe cei ce știu calea și merg pe ea cu pașii vieții lor, și merg cu Mine pe cale spre Mine cei ce M-au ales cale a lor. Eu sunt în cei prigonți, și pe Mine Mă prigonesc de pe pământ cei ce prigonesc pe creștini, și este necredință pe pământ, și este prigoană pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu.

O, fiilor din cetatea Mea de cuvânt, grăiesc cu voi în cetate și mare mângâiere am că pot să vă grăiesc vouă pe cele ce le am de grăit pentru credință și pentru necredință și ca să-Mi fie scris cuvântul pe pământ. Grăiesc acum de temerea de Dumnezeu, și de care mare nevoie are omul creștin ca să nu cadă din credință, să nu-L dea pe Domnul deoparte, căci ce minte mai poate avea pentru el însuși cel care-L dă pe Dumnezeu din viața sa?

O, numai cei sfinți se tem de Dumnezeu, și de aceea se păstrează ei sfinți, ca să fie cu Dumnezeu se păstrează ei sfinți, căci altfel omul este diavol. Omului îi trebuie înțelepciune de la Dumnezeu, nu de la sine, nu de la oameni, iar pe aceasta nu poate s-o aibă omul decât dacă are în el temerea de Dumnezeu, ca nu cumva fără de ea să cadă din înțelepciune și să

se piardă de la Dumnezeu omul și să tragă spre păcat, și apoi să se teamă de Dumnezeu ca și Adam în rai și să tot dea să se ascundă apoi în el însuși cu despărțirea lui de Dumnezeu prin păcat.

Am venit pe pământ cuvânt ca să grăiesc cu omul. Mi-am făcut o trâmbicioară și am grăit prin ea și s-a scris pe pământ cuvântul Meu în vreme de prigoană, că vindeau venirea Mea cei ce veneau să asculte cuvântul Meu cel prin trâmbița Mea grăit.

Intram în casa ta, creștine, și-ți vorbeam, și-ți puneam pe masă cuvântul Meu, al Fiului lui Dumnezeu, iar tu nu Mă vedeai, așa cum nici Ilie proorocul nu Mă vedea când vorbeam cu el și când el Îmi vorbea. O, nu Mă vedeai, dar Îmi vedeai trâmbița prin care tu auzai cuvântul Meu. Eu după învierea și înălțarea Mea la Tatăl nu M-am mai lăsat văzut, căci sunt Dumnezeu, dar n-am plecat de lângă ai Mei, o, că nu pot sta fără ei nici în cer, nici pe pământ, și așa am stat și stau și cu tine, dar îți trebuie credință ca să pot să fiu cu tine și ca să Mă crezi și ca să Mă primești și ca să Mă asculți.

O, am grăit prin trâmbița Mea douăzeci și cinci de ani, și am luat-o apoi la cer între sfinți și lucrează ea din cer dintre sfinți și nu stă din lucru trâmbița Mea, căci sfinții lucrează ca și Dumnezeu, numai să fie strigați și primiți.

Venise vremea numărului de ani când trebuia să Mă descopăr peste pământ cu taina lucrării cuvântului Meu început prin trâmbița Mea Verginica, o, și Mi-am făcut loc, căci era strâmt de tot ca să pot ieși cu cuvântul și să meargă el și să trâmbițeze el. Am dat drumul îngerului Meu să-Mi facă loc larg (*decembrie 1989, n.r.*), și i-am dat în lături pe cei puternici, și care au dat să-Mi culce la pământ răsadul. O, și a fost suferință în țară, au fost lacrimi și sânge și durere. Și apoi s-a zidit pietricica albă și grădinița cuvântului Meu, și numai-decât s-a stărnit furtună mare peste locul tainei Mele, și au început furioși mai-marii bisericii neamului român și s-a dus peste tot vestea de Pucioasa, de cuvântul Meu și de locul Meu ales pentru popas în vremea aceasta, căci Eu vin cu sfinții când vin. Și spun aceasta cu aplecare, că le sunt dator cu multul mai-marilor bisericii că au vestit fără să vrea lucrarea cuvântului Meu peste țara română. O, și apoi s-a liniștit furtuna și de atunci merg peste pământ cuvânt și-Mi trâmbițez și iar Îmi trâmbițez venirea Mea.

Când loveau pe cei ce credeau cuvântului Meu, o, nu știau cei ce loveau, bieții de ei, nu știau de cine se leagă, dar acum în cer știu aceștia, și au lacrimi și jale când Îmi văd rodul și mersul și trâmbițarea mai mult ca la începutul de după anul 1955, o, și trebuie să dezlegăm de pe pământ păcatul făcut de ei, ca să fie dezlegat și în cer, și trebuie să iertăm pe cei ce vindeau dinăuntru tainele lui Dumnezeu, și Domnul a suferit întru ai Săi în toată vremea din partea autorităților fiecărui timp. Dar acum Eu merg cuvânt peste pământ ca porumbelul spre văzduhul ceresc, o, și Mă aud cei din morminte, care făceau rău atunci trâmbiței Mele și creștinilor pe care-i hrăneam cu tainele cerești ale Duhului Sfânt.

Loveau în creștini cu furie demonică, o, așa loveau anchetatorii, și erau aceștia ca niște târnăcoape care aveau să spargă carapacea pământului înțelenit al cărăruțelor făcute de tălpile picioarelor care se purtau spre izvorul cuvântului ceresc ca după apa căutată în pustiu de cel însetat. Loveau slugile lui antichrist ca și cu târnăcopul în țeasta creștinilor care purtau tainele cuvântului lui Dumnezeu, loveau până spărgeau carapacea sub care era păstrat izvorul cel mai scump, taina învățaturii sfinte, duhul frăției celor ce se hrăneau cu Hristos, cu iubirea Domnului pentru ai Săi. O așa cruzime era folosită asupra celor vânduți de cei neastâmpărați și de cei trași de limbă, pentru ca apoi să-i lupte pe creștini și să le facă dosare pentru căutarea lor după Dumnezeu, o, și până nu scotea din brazdă sămânța cerească nu se lăsau slugile lui antichrist.

Această lucrare de cuvânt merge peste pământ în duhul și puterea lui Ilie proorocul, precum este scris. Eu sunt în el, și el în Mine, și toți sfinții împlinesc Scripturile cele pentru acum, o, și nu stăm din lucru și nu mai avem odihnă și zi de odihnă, și Tatăl Meu lucrează,

și Eu lucrez, și sfinții lucrează, o, și lucrați și voi, cei ce-Mi slujiți să vin cuvânt pe pământ, și iată, strig la om să nu mai facă păcat, și strig cu jale, îl strig cu dor, și dorul se face cuvânt de strigare.

O, omule, te-am zidit din pământ, și din pământ au ieșit toate celelalte vietăți, dar pe tine te-am zidit Eu, Domnul, cu mâna, ca să-Mi fac locaș Mie din trupul tău apoi, din inima ta. Te-am făcut din pământ cu mâna ca să stau apoi în tine ca în casă, să stau cu îngerii Mei în casă, o, dar Mi-ai luat casa, ai dat afară pe Făcătorul tău. O, ce mare te-ai dat să fii, dar tu mori, și uiți aceasta și mori mereu, și uiți că Eu nu mor ca tine! O, ai pustiit pământul cu păcatul tău, și nu-i al tău, ci e al Meu pământul. Mi-ai luat casa, Îmi iei și pământul și te desfrânezi peste tot pe pământ. Ai făcut tu pământul? Te-ai făcut măcar pe tine? O, nici rușine nu mai ai, omule, deși ești pierdut, căci Cel ce este numai Dumnezeu este, iar altfel nu, nu este. Străjuiește-ți îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de El, dar cei ce nu îl au, ce strajă au pentru ei?

Omule, o, de ce nu ascuți de Dumnezeu, Care te strigă din cer și-ți spune să nu faci păcat, să nu-L alungi din preajma ta cu păcatul tău pe Cel fără de păcat? O, de ce, oare, faci numai ce vrei tu ca și Adam în rai? El a pierdut raiul pentru că a făcut ce a voit el să facă, dar nu voia lui Dumnezeu. O, de ce, oare, nu dai să înveți și să pui peste tine învățătura care te mântuiește de iad, de păcat? O, nu satana te-a făcut. Domnul te-a făcut, omule. Cum de te faci satană fără nici o teamă de răsplată veșnic rea, ca îngerii care s-au făcut satane și au căzut din Dumnezeu?

Păcatul este diavol, este satană. Nu-ți e rușine să faci păcat? Nu ți-e rușine de oștirile cerești, omule? Strângi la tine armată de îngeri negri, iar îngerul tău pazitor stă rușinat și plâns, pedepsit de tine să nu vadă el fața Mea, iar tu ești înecat până peste cap în păcat, și adaugi mereu asupra ta păcat.

O, oare, pentru ca să faci păcat te-ai născut pe pământ, omule? Iată, te mănâncă de viu păcatul și nu mai poți altfel, căci ți-a luat satana darul cel mai de preț, temerea de Dumnezeu și de pedeapsa cea pentru păcat, și ți-a dat în schimb îndrăzneala să-L biruiești pe Dumnezeu cu păcatul vieții tale. O, întoarce-te, omule! Te așteaptă Dumnezeu, întoarce-te la El!

Fiilor, fiilor, așa trebuie strigat omul să se întoarcă de la păcat să se întoarcă la Dumnezeu, căci am spus: *«Eu sunt Calea!»*. Duhul și puterea lui Ilie proorocul merg înaintea Mea și mergem pregătind calea și întoarcerea omului la Dumnezeu. Lucrăm cu voi cartea mărturiei acestui timp al lucrării cuvântului Meu și toată vremea Mea cu Verginica, cu trâmbița Mea, și apoi toată vremea Mea cu voi, și apoi va fi să se înțeleagă ce comoară scumpă este pentru o țară cei ce sunt creștini în ea, ascultători și lucrători cu Dumnezeu, și care suferă în numele credinței lor în Fiul lui Dumnezeu, iar proorocul Ilie face cale, precum este scris să facă, și ca să se întoarcă oamenii la Dumnezeu.

— *Râvna casei Tale, Doamne, m-a mistuit și atunci și acum, căci omul a fost să-Ți fie Ție casă, iar Tu să fii Dumnezeul lui, Tu, nu satana, nu Baal, nu împărații pământului, nu mai-marii de peste popoare. Tu ești Unul Dumnezeu și l-ai zidit pe om să-l ai de casă, să-l ai odihnă a Ta. Te-ai odihnit la început, după cele șase zile ale facerii, și în a șaptea zi Te-ai odihnit de cele ce ai lucrat, iar de atunci și până azi Tu nu Te-ai mai odihnit, Doamne, o, și lucrezi mult și mereu, și Tatăl lucrează, și Tu lucrezi, și noi lucrăm, noi, sfinții Tăi, și iată, și aceștia mici ai noștri cu care lucrăm, lucrează și ei, și se tot lucrează, Doamne, și-Ți este dor de odihnă, de casă de odihnă, de om Ți-e dor.*

Să-i binecuvântăm cu mare slavă pe cei ce ne țin pe pământ, Doamne! Armură de îngeri să le stea împrejur și sus și jos, iar țara română fă-o mare cu strălucirea, ca atunci cu Tine, când între mine și Moise ai strălucit ca în cer în fața ucenicilor cei trei ai Tăi pe muntele Tabor. Cuprinde-o pe ea în slava cuvântului Tău tot mai cerește, Doamne! Ocrotește-o pe ea ca pe aleasa dată Ție de Tatăl! Ridică-i fiii pe creste să-i vadă popoarele îndepărtate

și să Te slăvească cu credința și cu lauda cea pentru Tine! Îmbrac-o pe ea în harul Duhului Sfânt, iar fiii și fiicele acestui neam să proorocească, să Te vestească de la margini la margini Dumnezeu al lor, mare și înfricoșat în cuvânt și în putere de cuvânt, o, că mult iubești Tu această țară și ai venit la ea, la cea iubită, Doamne, dar ce știi cei de pe pământ de taina Ta din ea și cu ea?

Curând, curând ne vom lăsa văzuți cu strălucirea de pe Tabor în mijlocul neamului român, o, Doamne, și muntele Domnului se va numi acest pământ, și a Ta este slava aceasta.

Râvna casei Tale m-a îndemnat să grăiesc și să binecuvintez. Și să se lase binecuvântarea Ta peste ea, peste țara Ta de azi, o, Doamne.

— O, pace ție, înaintemergătorule al Meu la sfârșit de timp! Binecuvântată să fie lucrarea ta de trezire peste neamuri, căci Dumnezeu Se slăvește în cuvânt, și toți cei necredincioși vor păli și se vor topi ca ceara în fața focului Duhului Sfânt, Care vine și cârmuiește popoarele și le cheamă la viață, la Domnul, căci Eu sunt Calea!

Iar voi, fii ai cetății cuvântului Meu, fiți străjeri cu râvnă ca a lui Ilie proorocul și lucrați pentru venirea Mea, căci vin la voi cuvânt ca să Mă împărțiți. O, pace vouă! Fiți ca cei din cer înaintea Mea! Pace vouă, pace vouă, pace vouă, o, fiilor! Amin, amin, amin.

22-07/02-08-2022